

hold ikke har været i overensstemmelse med forskrifterne i § 5 (om opbevaring ved 5° C eller derunder) skal *destrueres*, medmindre sundhedskommissionen tillader anden anvendelse. *Det samme gælder for varer, hvis sidste salgsdato er overskredet*“. Det må i denne forbindelse erindres, at der her principielt er tale om udsalgssteder uden et tilberedningsrum, hvor varerne - muligt efter en fagmands skøn over, om de stadig var sunde - kunne „oparbejdes“ til færdige middagsretter el. lign. til salg samme dag. Sundhedskommissionen (den tilsynsførende dyrlæge) kunne f. eks. tillade salg til virksomhedens personale med tilkendegivelse om, at varen burde besigtiges nøje og anvendes hurtigt.

Bestemmelsen afspejler diskussionen om, hvorvidt man skal tilintetgøre en muligvis endnu holdbar vare, blot fordi fristen er overskredet.

Det *svenske forslag* indeholdt følgende bestemmelse: Er et levnedsmiddel mærket med oplysning om holdbarhedstid eller sidste forbrugsdag, må levnedsmidler ikke forhandles efter den angivne tid eller dag.

Den *svenske lov* fik følgende ordlyd: Et færdigpakket levnedsmiddel, som er mærket med oplysning om holdbarhedstid, må efter tidens udløb ikke sælges i pakningen, ommærkes med forlænget holdbarhedstid eller ompakkes.

Det *tyske forslag* tager ikke stilling til spørgsmålet men rummer formentlig hjemmel til at fastsætte tilsvarende regler.

Den svenske lov må formentlig forstås på den måde, at varen kan udtages af pakningen og oparbejdes, hvis udsalgsstedet er indrettet dertil.

Den i nærværende forslag formulerede bestemmelse går ud fra denne løsning. Varen må efter udløbet af sidste salgsdag ikke sælges i pakningen. Hvis udsalgsstedet har mulighed for at oparbejde varen, kan dette ske, ligesom varen kan sælges uindpakket, naturligvis altid under forudsætning af at den stadig er sund og opfylder lovens generelle krav. I andre tilfælde må varen kasseres.

Til § 27.

Efter bestemmelsen i den *nugældende levnedsmiddellovs* § 12, stk. 1, er ministeren bemyndiget til bl. a. at give regler om, under hvilke betegnelser levnedsmidler må forhandles.

I det *svenske forslag* var følgende bestemmelse formuleret: Med det formål at fremme redeligheden i handel med levnedsmidler er levnedsmiddelstyrelsen bemyndiget til at fastsætte, at en særlig betegnelse skal anvendes om og være forbeholdt levnedsmidler af en bestemt art.

I den *svenske lov* fik regelen følgende ordlyd: For

at tilgodese forbrugerinteresser kan kongen eller den myndighed, kongen bestemmer, foreskrive, at en særlig betegnelse skal være forbeholdt varer af en bestemt art.

Regelen i den svenske lov suppleres af en anden bestemmelse, der i det væsentlige følger det svenske forslag: Når en særlig betegnelse er forbeholdt visse arter af levnedsmidler, må levnedsmidler med anden sammensætning eller beskaffenhed iøvrigt ikke sælges under den nævnte betegnelse eller anden betegnelse, som ligner nævnte betegnelse, således at forveksling let kan ske. Bestemmelsen finder også anvendelse på betegnelser, som er almindeligt vedtagne.

Det *tyske forslag* indeholder bestemmelser, der reelt dækker den svenske lovs regler.

Codex standarden for mærkning af færdigpakkelevnedsmidler opstiller den hovedregel, at levnedsmidlets betegnelse (navn) skal angive levnedsmidlets sande natur og skal normalt være specifikt og ikke generisk (f. eks.: ikke „mel“, men „hvedemel“).

Den i § 27 foreslåede bestemmelse stemmer, som det vil fremgå af foranstående, stort set med gældende danske regler og med opfattelsen i almindelighed i fremmed lovgivning.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med reglen i § 21, stk. 1, og vil tjene både til at beskytte forbrugerne mod vildledning og til at sikre lige vilkår for producenter og handlende.

Til § 28.

Bestemmelserne i den foreslåede paragraf tilsigter på konkrete punkter at forebygge reklame m. v., der under visse omstændigheder kan forekomme vildledende.

Ved bekendtgørelse nr. 382 af 22. september 1967 er det forbudt at betegne levnedsmidler eller nydelsesmidler som egnede til diabetikere.

Den foreslåede regel er et udtryk for, at man agter at give princippet i den just nævnte bekendtgørelse et bredere anvendelsesområde. I denne forbindelse bør det nævnes, at varer, der fremstilles i henhold til bekendtgørelse nr. 119 af 19. marts 1971 om modernælmælkserstatninger, formentlig i kraft af selve bekendtgørelsen kan deklarereres som egnede til spædbørnsernæring. Varer som børnemad („babyfood“) vil blive berørt af regelen.

Det *svenske forslag* indeholdt følgende bestemmelse: Levnedsmidler må ikke uden tilladelse fra levnedsmiddelstyrelsen sælges under angivelse af, at levnedsmidlet er særlig egnet for visse aldersgrupper eller for personer, som på grund af sygdom, sygdomssymptomer, legemlig svaghed eller andet forhold har behov for særlig kost.